

# РЕШЕНИЕ

№ 6147

гр. София, 31.10.2017 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 06.10.2017 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова**

**ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова**

**Ирина Кюртева**

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5451** по описа за **2017** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 95422 от 19.04.2017г. по НАХД № 19992/2015 г. на СРС, НО, 137- ми състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 38-158 от 11.11.2015г., издадено от председателя на държавна агенция „Национална сигурност“ (Д.) за нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Закона за мерките срещу изпиране на пари (ЗМИП), с което на основание чл. 23, ал. 2 от ЗМИП на адв. Д. С. Ч. с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 7000 лева.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от Ч. с оплаквания за нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи, че не е определена датата на нарушението, както и че лицето не попада в категорията на задължените лица по чл. 3, ал. 2, т. 28 „вв“ от ЗМИП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът, редовно призован не изпраща представител. Представя писмено становище, приложено по делото.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС следва да се остави в сила.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

К. състав намира, че обжалваното въззивно решение е правилно и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че адв. Д. С. Ч. е вписан като адвокат в Софийска адвокатска колегия с личен № [ЕГН]. Вписан в регистъра на адвокатите на 18.06.1997г. въз основа на Решение № 12 от 04.06.1997г. на Адвокатския съвет - С..

От представена в хода на извършената проверка годишна данъчна декларация за 2013г. на задълженото лице по чл. 50 от ЗДДФЛ Д. С. Ч. е установено, че същото е посочило доходи от упражняване на свободна професия - „адвокатски услуги“ - 24 185,67 лева. На основание чл. 17, ал. 6 от ЗМИП е издадена Заповед рег.№ ФР-9-37 от 16.02.2015г. на Директора на дирекция „Финансово разузнаване“ на Д., с която са определени длъжностни лица от дирекция „Финансово разузнаване“ към Д., на които е наредено извършването на проверка на място на Д. С. Ч., вписан в Софийска адвокатска колегия, личен рег. № [ЕГН], задължено лице по чл. 3, ал. 2, т. 28, б. "а", пр. „вв“ от ЗМИП. Целта на проверката е било установяване изпълнението на задълженията на лицето, съгласно изискванията на ЗМИП. В резултат на проверката е установено, че:

В [фирма], в периода 01.01.2013г. - 17.02.2015г., чрез пълномощник - адвокат Д. С. Ч. са открити банкови сметки на чуждестранни юридически лица- общо 99 бр. В [фирма] в периода 01.01.2013г. -17.02.2015г., чрез пълномощник - адв. Д. С. Ч. са открити банкови сметки също на чуждестранни юридически лица- на общо 9 ЮЛ. В [фирма] за същия период, чрез пълномощник адв. Ч. са открити банкови сметки на чуждестранни юридически лица - общо на 11.

Откриването на банковите сметки жалбоподателят е извършил по възлагане на адв. М. С., И., Тел А. 6701101, А. Ц., С. Т., ет. 26. Самото възлагане е осъществено чрез кореспонденция по електронен път и телефонни разговори, като е постигнато съгласие адв. Ч. да представлява кантората на адв. М. С. във връзка с откриване на банкови сметки на негови клиенти в български банки срещу определен хонорар. За целта, от кантората на адв. М. С. в И. по куриер са изпращани на жалбоподателя сбор от документи, съдържащ попълнени формуляри на съответната банка, актуално състояние на дружеството, копие на паспорта на управителя, заверени с апостил, както и незаверени копия на устава, меморандуми и др. организационни документи на дружествата. Към документите е било прилагано и пълномощно, издадено от представителя на съответното дружество в полза на жалбоподателя, с което същият е упълномощен да открива/закрива банкови сметки, да прави заявяване на включването на дружеството в системата за интернет банкиране на банката и за издаване на дебитна карта, както и получаване на сертификат за интернет банкиране и дебитна карта.

Фактурите за извършената работа и за платените разноски (превод, легализация, банкови такси и др.), адв. Ч. е издавал на дружеството S. S. L.. Плащанията по фактурите са извършвани по клиентска сметка по чл. 39 на адв. Ч.. За периода

01.01.2013г -17.02.1015г., е констатирано, че плащанията по описаните фактури са извършвани чрез валутни преводи с наредител - дружеството S. S. L., както и с наредители други две чуждестранни дружества. В този период жалбоподателят е разполагал с информация, че това са „дружества, извършващи спомагателни маркетингови дейности за дружества, опериращи платформи за търговия с бинарни опции и валути (реклама, набиране на клиенти, предоставяне на интернет платформи, осъществяване на връзки с платежни оператори и др.)".

Процесният АУН и НП са съставени срещу касатора за това, че като задължено лице по чл.3, ал.2, т.28б.а“вв“ от ЗМИП, е следвало най-късно към момента на получения на 29.12.2014 г. валутен превод с реф.Т6/434/00929591 и наредител дружество В. Р. S. L., да разпознае действието/сделката като съмнително и да уведоми „Финансово разузнаване“ на Д. по реда на чл.11, ал.2 от ЗМИП, като е безспорно че той не е изпълнил това свое задължение.

В представения от задълженото лице на контролните органи в хода на проверката Дневник по чл.12 от ППЗМИП за съмнителни операции, сделки и клиенти липсват вписвания, а в писмените разяснения на адв. Ч. е потвърден факта, че той не е подавал уведомления до дирекция „Финансово разузнаване" - Д., съгласно разпоредбата на чл. 11, ал.2 от ЗМИП.

При така изложената фактическа обстановка бил издаден АУАН № ФР-10-1734/30.06.2015г., а въз основа на него и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени.

Настоящият касационен състав напълно споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН. Доводите в касационната жалба относно нарушение на чл. 57 от ЗАНН се явяват неоснователни. Датата на нарушението е посочена и в АУАН и в НП. В конкретния случай, нормата на чл. 11, ал. 2 от ЗМИП поражда за лицето задължение за извършване на определено действие. Неизпълнението на това задължение представлява административно нарушение, осъществено чрез бездействие, с оглед което, до извършване на дължимото действие, нарушението се осъществява от субекта непрекъснато, т.е. налице е т.нар „продължено“ нарушение. В случай на продължено нарушение, то се счита извършено на датата на получаване на последния паричен превод на 29.12.2014г. Именно тази дата следва да се смята за датата на извършване на нарушението, която е посочена и в наказателното постановление.

По отношение на изискването за посочване на мястото на извършване на нарушението, то има за цел да индивидуализира нарушението дотолкова, доколкото да се даде възможност на адресата на акта или на постановлението да получи достатъчна, с оглед охрана на правния му интерес, информация, а също така да бъде изяснена местната подсъдност. Подсъдността в този случай е изяснена по реда на чл. 57, ал. 1, т. 10 от ЗАНН вр. с чл. 84 от ЗАНН вр. с чл. 36, ал. 3 от НПК и е изрично посочена в наказателното постановление.

Според правната теория и съдебната практика при нарушения във формата на бездействие в случая – неуведомяване дирекция "Финансово разузнаване" Д., мястото на нарушението е това, на което е било дължимо извършването на действието, а

ноторно известен е фактът, че седалището на Д., се намира в [населено място].

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки ясни и убедителни мотиви в подкрепа на крайния извод за законосъобразно ангажирана административно наказателна отговорност.

Нормата на чл. 11, ал. 1 определя лицата по чл. 3, ал. 2, от ЗМИП при съмнение за изпиране на пари или наличие на средства с престъпен произход да уведомят Д.. Безспорно в конкретния случай лицето Д. Ч. попада сред лицата определени в чл. 3, ал. 2, от ЗМИП. Според т. 28 „вв“ на цитирания член от ЗМИП са лицата, които извършват правни консултации, като откриват банкови сметки. В документите по административно наказателната преписка се установява, че адв. Ч. е упълномощен от тези клиенти именно за откриване на банкови сметки.

В съответствие с изискванията на чл.16, ал.2 от ЗМИП, касаторът е приел Вътрешни правила за установяване на ясни критерии за разпознаване на съмнителните операции, посочени в раздел II. По силата на §1, т.2 от Закона за икономическите и финансови отношения с дружествата, регистрирани в юрисдикции с преференциален данъчен режим, Г., откъдето е дружеството наредител на валутния превод от 29.12.2014 г. , за което е съставен АУАН, е изключена от юрисдикциите с преференциален режим. В съответствие с приетите вътрешни правила и критериите за съмнителна операция, касаторът е бил длъжен да извърши оценка на същата и да изпълни вменените му със ЗМИП задължения, което очевидно не е извършил, поради което правилно е санкциониран.

По аргумент от чл.39, § 1 на директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на съвета за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризъм, чиито разпоредби са въведени в националното законодателство по силата на § 1 от ЗР на ЗМИП /ДВ, бр.92/2007/, предвидените административни санкции следва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. В случая, административният орган не е нарушил изискването за пропорционалност. Високата обществена опасност на неизпълнението на предвидените от закона мерки по установяване произхода на паричните средства , е отчетен от АНО при определяне размера на санкцията. Следователно и санкцията от 7 000 лв. отговаря на целите на наказанието според чл. 12 от ЗАНН.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 95422 от 19.04.2017г. по НАХД № 19992/2015 г. на СРС, НО, 137- ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

